

ומשכנין: השתה דאתית להבי שלא מנה התנא נסים הקבועים ועומדים במקדש, יתיישב גם מה שלא מנה נסי מקום הארץ והברובים, שהרי אלו גמי ניסי דקבייעי ניגנו.

אמר מר: ועשן המערכה אפילו כל הרוחות שבועלם באות ומנסבות בו אין מזויות אותו מקומו.

ותמיהן:ומי הוה עשן עלה מאש המערכת, והתניא: חמשה דברים נאמרו באש של המערכת, היהתה נראית רבוצה Carey, ובירה [ברורה] חמה, ויש בה שלחבת שלה ממשות בשונה מכל שלחבת שבועלם שאין בה ממשות, ואופלת דברים לחין כמו שאוכלת דברים יבשין, וכן אינה מעלה עשן.

ומשנין: כי קא אמרנן שהיה עשן עלה מאש המערכה, בחלק האש חדירות הווא, ולא באש שירודה מן השמים שעליה שנינו בבריותה שאינה מעלה עשן.

רתניא: נאמר בתורה "וונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח", ולמדנו מזה שאף על פי שהאש של המזבח הייתה יורדת מן השמים, מכל מקום מצוה להביא אש גם מן החדיות, ולהניחה אצל האש שירודה מן השמים, ואש זו העלה עשן.

למדנו בברייתא שהיתה אש המערכה נראית רבוצה Carey.

ופרclinן: ותניא: אמר רבוי הנינא טנן הכהנים: אני ראייה לאש המערכה והיתה נראית רבוצה בדמות לב וובן.

ומשנין: לא קשיא: בגין — שאמרו שנראית רבוצה Carey — במקדש ראשון

ומשם שאינו מקבל טומאה, אף חוץין בפני הטומאה דרכו, ואם כן איך יכול השולחן להיות טמא.

אללא מלמד שהיה השולחן מיטלטל מפני שברגלים היו מגביהין אותו כדי להראות את חומו של לחם הפנים לעולי רגלים, והוא אומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקומ, שעשו להם נס שנשאר לחם חמ בשעת סילוקו כפי שהיה בשעת פידורו. שנאמר "לשומ לחם חמ ביום הלקר".

ולכן נמנה נס זה בין עשרה הנסים, שכן אף נס זה נראה מבחוון.

ומקשין עוד: ותו ליבא נסים במקדש?

והאמר רב אוושעיא: בשעה שבנה שלמה את בית המקדש, נמע בו כל מיני עצי מדדים של זהב, והוא עצי הזהב הללו מוציאין פירוטהין בזמןן, כאילו היו עצי פרי ממש, וכשהיתה הרוח מנשבת בחן היו הפירות נושרים, שנאמר [תהלים ע"ב ט"ז] "ירעש לבנון פריו", ו"לבנון" הוא בית המקדש, שהיו פירוטיו אלו וועשים על ידי הרוח הנושבת בהם.

וכשנכנסו נקרים להיכל להחריבו, יפש האילן, שנאמר [נחום א' ד'] "ופרחה לבנון אומלל", ועתה הקירוש ברוך הוא להחיזין לפירחthin, שנאמר [ישעיה ל"ה ב'] "פרוח תפרח ותגל, אף גילת ורנן, כבוד הלבנון נתן לך".

ומשנין: ניסי דקבייעי במקומם, ולא על ידי מאורעות ומעשים שנעשו במקדש, לא קא חשיב התנא במנינו.